

ki a csodák és bűvös misztériumok virágai, elbeszélő hangja sokszor az ima páthoszáig emelkedik.

Azután a vértanuk Rómájába vezeti az olvasót. A katakombák labirintusaiba, hol a legendák mesélője mellett állandóan érvényesül a kitűnő klasszika-filológus is. A hanyatló Róma utolsó pogány császárait, a márvány-csarnokok eszeveszett tivornyáit, szörnű bűnöket és mégis egy nagy szomorú szépség látás talaját állítja a légies szűzek, a vértanuk lépései alá. Sorra vonulnak fel: az angyalokkal daloló Cecilia, Isten báránycája, Ágnes, azután a hős Sebestyén és még sokan a mai székesegyházak védőszentjei. Mögöttük líderes pompával csábít a hatalmas császárság pusztuló, pogány fénykora.

A kötet legköltoőbb része a harmadik rész. A lorettói litánia titokzatos szavaival vezet és rajongó, imádságos képekkel bontja temérdek részletére a Mária-kultuszt. Messze a reális élettől, csendes meghatódások között önmagával beszélgető szív naiv költészetét kapjuk. Ez már tisztán a legendák áradata: a celli anyóka vérző szíve, Heine kevlaari ifja, Einsiedeln, Montserrat, Censtochova madonnája, a lourdesi pásztorleány és egy külön bő részben, a Magyarok Nagyasszonya. Bájos csodák, virágokat öntöző hajnali tisztaság költészete ez. Forrása a néplélek, de a szerző, különösen a hazai legendák mögé, történelmet és az emberi drámák mozgató erőit festi.

Igy kapja meg úgyszólván minden egyes magyar búcsújáróhely a néplélek egy-egy külön jegyét és az ős anyatalajnak speciálisan odatartozó ízt, illatát.

A könyv utolsó része a népszerű szentek kegyhelyeinek ismertetése. Halljuk Assisi szegényét beszélgetni a madarakkal, látjuk Pádua szentjét, karján a kisdeddal, a rózsás szűzet, a kis liseuxi Terézt és másokat, kik mind irreális lázvirágai a testtelen szerelemnek. S ha a szerzőt nem mankón, hanem szárnyon követjük, fölé-

nyes mosoly helyett úgy kél bennünk a hála, mint némely tavaszi estén, mikor akarunk nélkül ér lelkünkig a levegő illata. B. S.

Posta- és táviró évkönyv. (Az országos postás zene- és kultúregyesület kiadása.) Huszonnegyedik évfolyamában jelent meg az 1929. esztendőre a magyar postások évkönyve, ezúttal Szalay Gábor báró dr. szerkesztésében először. Hogy a könyv szakcikkeit postások írták, természetes. A postatisztviselők nagy tábora azonban szépirodalmi résszel is ellátta az évkönyvet, elbeszélésekkel, szórakoztató cikkekkel, versekkel. Ez a második rész annyiból is érdekes, mert szakszépirodalmat ad, ami nemcsak a szoros értelemben vett postást köti le, hanem a nagyközönséget is, belülről látjuk a postásélet humorát és bajait. A szakszépirodalomnak ezért megvan a maga jogosultsága, hiszen az egyetemes szépirodalmi szem számtalanszor lel pompás megírnivalókat az egyes tevékenységi ágak szűk keretein belül. A postán átárad az élet, írói lélekkel megáldott ember bőven kaphat ezért itt anyagot. A szakszépirodalom témák dolgában kifogástalan lehet, igazi élvezhetősége az írói feldolgozáson fordul meg.

A postások szakszépirodalma írói feldolgozás szempontjából előnyösen mutatkozik be. Írástechnikához elfogadhatóan értő, jelentékeny irodalmi kultúrával bíró postásírók sorakoznak fel az évkönyvben meglepő bőséggel, csak versíró hús szerepel. Míg az elbeszélők valóban «postásnovellisták», a költők kevés ihletet merítenek mindennapi életük élményeiből, «postásvers» egy sincs. Színmű azonban már akad: Mozgóélet kétezeröttszázban címmel. Értékes anyagot nyújtanak a postatörténészek is.

A kiadó postáskultúregyesület öntudattal hangsúlyozza, hogy a könyv minden írása postatisztviselő műve. Kedves és jóleső ez a magabízó öntudat s az irodalmi érdeklődés szempontjából örvendetes. —1—